

Arrest

nr. 82 787 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VANREUSEL, die loco advocaat S. SOUVEREYNS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 augustus 2011 vraagt verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan als partner in een duurzame relatie met de heer S.S.

1.2. Op 10 februari 2012 wordt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4 5de lid van het koninkrijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.082011 werd ingediend door:

Naam: {...}

Voorna(a)m(en): {...}

Nationaliteit: Angolees

Geboortedatum: 20.12.1986

Geboorteplaats: Cabinda

Identificatienummer in het Rijksregister: {...}

Verblijvende verklaart te verblijven te: {...}

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- De voorgelegde foto's kunnen niet aanvaard worden aangezien er geen data op valt af te lezen en bijgevolg niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden.

- De verklaringen op eer door derden en door de partner van betrokkene kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun feitelijkheid en hun waarachtigheid kunnen getoetst worden.

- De andere voorgelegde documenten, attest van Samu Social dd. 04.02.2011, dd. 27.06.2011, attest van La Fontaine dd. 27.06.201, attes van Espace social Teleservice dd. 02.10.2009, certificaat van CVO Lethas dd. 30.06.2011, hebben enkel betrekking op de duurzaamheid van verblijf van de betrokkene in België en kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen.

- Verder legt betrokkene ook nog een inschrijvingsfiche CVO Lethas dd. 17.05.2011, een document van Electrabel dcl. 10.05.2011, een brief geadresseerd aan gemeenschappelijk adres cld. 24.06.2011, aangetekend schrijven dcl. 08.07.2011, 25.07.2011, 04.08.2011 en fax dd. 26.07.2011 naar de ambassade van Angola, e-mails dd. 18.05.2011, dd. 07.07.2011 van zijn partner, voor. Deze documenten zijn te recent om de relatie te bewijzen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker betoogt het volgende:

“1. EERSTE MIDDEL: Materiële Motiveringsplicht Aangezien verzoeker meent dat de DVZ slechts zeer beperkte overwegingen maakt in haar beslissing. Dat het immers wordt aangegeven en aanvaard dat de volgende staving stukken worden voorgelegd: - Foto's van verzoeker met zijn homoseksuele partner Dhr. S. S. {...} - Verklaringen van derden die de relatie van verzoeker met zijn partner bevestigen - Documenten die, zo dus de DVZ, de duurzaamheid van het verblijf van verzoeker in België aantonen - Resem documenten, waaruit de relatie met zijn partner blijkt o Gemeenschappelijk adres o Brieven partner o Brieven waaruit recente samenwoning zou blijken Aangezien de DVZ in haar beslissing aldus erkent dat verzoeker een duurzame band heeft met het Belgische grondgebied. Dat de beslissing ook erkent dat er stukken voorhanden zijn waaruit de relatie van verzoeker met zijn Belgische partner blijkt. Dat het evenwel dient te worden benadrukt dat dit een homoseksuele relatie betreft, hetgeen niet evident is voor iemand van Angolese afkomst. Dat bovendien uit nazicht van de stukken en de thans nieuw bij gebrachte stukken ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker een vaste relatie heeft met zijn Belgische partner en dit gedurende meer dan een jaar. Dat de attesten van de burgerlijke stand aantonen dat er al reeds sprake is van een wettelijke samenwoning vanaf 07.07.2011. Dat de bij gebrachte stukken aantonen dat partijen reeds van voordien een relatie hadden, zij woonden feitelijk samen. Dat dit kan worden afgeleid uit de briefwisseling dewelke steeds aan het gemeenschappelijk adres gericht. Dat de enige afwijzingsgrond die de DVZ evenwel in overweging lijkt te nemen is dat de bewijsstukken te recent zouden zijn. Dat verzoeker meent dat dergelijke beslissing het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt. 3 Dat de foto's inderdaad niet gedateerd zijn. Doch verzoeker brengt

vervolgens een nieuwe reeks gedateerde foto's bij waarbij thans de langdurigheid van de relatie van partijen blijkt. Dat hij zich ervan bewust is dat dit op zich geen afdoende bewijs betreft, doch dit dient te worden beoordeeld in samenhang met de overige bewijsstukken. Dat partijen op 07.07.2011 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd bij de gemeente Schaarbeek, dat dit op 12.07.2011 werd ingeschreven in het Rijksregister. Dat partijen daar gedurende een jaar samen hebben gewoond, doch zij thans beiden inwonen bij de moeder van de partner van verzoeker meer bepaald te [...]. Dat partijen ondertussen eveneens een verklaring van samenwoont hebben afgelegd op 17.12.2011 voor de gemeente Diest. Dat de documentatie ontegensprekelijk een duurzame relatie aantoont, nl. dat beiden partners gedurende meer dan 1 jaar ononderbroken samenleven. Dat zij voordien aldus feitelijk samenwoonden. Dat zij samenwonen zodat en vanzelfsprekend aan de voorwaarde van het 'aantal ontmoetingen' voldoen is."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.3. Verzoeker heeft op 12 augustus 2011 een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Belg.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

{..}"

Ingevolge artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing op verzoeker.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker er bij het indienen van zijn aanvraag op gewezen werd dat hij binnen de drie maanden onder andere bewijzen van de duurzame relatie diende voor te leggen.

Verzoeker bracht de volgende stukken bij als bewijs van zijn duurzame en stabiele relatie:

- getuigschriften van 10 oktober 2011 van de Federatie van Socialistische Mutualiteiten van Brabant dat verzoeker sinds 12 augustus 2011 aangesloten is bij voormeld ziekenfonds en dat verzoekers partner sinds 1 september 2008 hierbij is aangesloten,
- brief van 9 september 2011 waarbij een Medi-Card voor verzoeker aan zijn partner wordt toegestuurd,
- uittreksel uit de zichtrekening van verzoekers partner met loonoverschrijvingen van 26 mei 2010 tot 27 september 2011,
- geregistreerde huurovereenkomst van 8 november 2010 op naam van verzoekers partner,
- begeleidende brief van verzoeker en zijn partner aan de Dienst Vreemdelingenzaken,
- diverse getuigenverklaringen,
- brief van verzoekers partner aan de gemeente Schaarbeek van 18 mei 2011,
- kopie van een briefomslag van 24 juni 2011 gericht aan verzoeker,
- Belgacom reparatienota van 10 mei 2011,
- Cédula Pessoal,
- "*Fiche Titulaire*" van PC-Phone System met activeringsdatum 17 augustus 2007 op naam van verzoeker
- attest van de gemeente Schaarbeek van 15 juli 2011 waaruit blijkt dat verzoeker zich op 20 mei 2011 heeft aangemeld met het oog op inschrijving,
- certificaat van opleiding van CVO Lethas van 30 juni 2011 op naam van verzoeker,
- inschrijvingsfiche van CVO Lethas van 17 mei 2011 op naam van verzoeker,
- "*Attestation d'hébergement*" van Samusocial van 4 februari 2010 en 27 juni 2011 waarin geattesteerd wordt dat verzoeker tijdens de jaren 2006, 2007, 2010 in het centrum verbleven heeft,
- verklaring van "*La Fontaine*" van 27 juni 2011 waaruit blijkt dat verzoeker op 19 januari 2007 een eerste keer gebruik heeft gemaakt van hun diensten,
- attest van "*Espace Social Teleservice*" van 2 oktober 2009 waaruit blijkt dat verzoeker sinds januari 2006 met hen in contact is gekomen,
- diverse niet-gedateerde foto's,
- getuigschrift van aangifte van verklaring van samenwonen van 26 juli 2011 waarbij bevestigd wordt dat de verklaring van wettelijke samenwoning van 7 juli 2011 van verzoeker en zijn partner op 12 juli 2011 ingeschreven werd in het Rijksregister,
- brieven van verzoeker van 8 juli 2011, 25 juli 2011, 26 juli 2011 en 4 augustus 2011 aan het consulaat van Angola alsook bewijzen van verzending van 8 juli 2011, 25 juli 2011 en 4 augustus 2011,
- e-mail van de partner van verzoeker aan de gemeente Schaarbeek van 18 mei 2011,
- e-mail van de partner van verzoeker aan diverse instanties van 7 juli 2011,
- e-mail van de raadsman van verzoeker van 14 juli 2011.

Het komt voorts aan verweerder toe de bewijswaarde van de aangebrachte bewijsstukken te beoordelen en het is niet kennelijk onredelijk om bewijswaarde te ontzeggen aan loutere verklaringen die werden opgesteld door familieleden, vrienden of kennissen. Evenmin is het kennelijk onredelijk bewijswaarde te ontzeggen aan foto's waarvan niet blijkt wanneer deze genomen werden en die aldus niet dienstig zijn om de duurzaamheid van de relatie aan te tonen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat uit voorgelegd administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij al de dienstige door verzoeker aangebrachte stukken bij zijn besluitvorming heeft betrokken en heeft toegelicht waarom deze documenten niet volstaan om het bewijs te leveren dat verzoeker een duurzame en stabiele relatie, in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, heeft.

De Raad wijst er nogmaals dat het aan de aanvrager is om aan te tonen dat hij minstens één jaar voor de aanvraag met zijn partner samenwoonde of dat zij elkaar minstens twee jaar kennen en het bewijs hebben geleverd dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. In casu heeft verzoeker op 12 augustus 2011

een aanvraag ingediend. Dit wil zeggen dat verzoeker ofwel diende aan te tonen dat hij reeds samenwoonde met zijn partner vanaf 12 augustus 2010 of dat zij elkaar minstens kenden op 12 augustus 2009.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag één jaar ononderbroken heeft samengewoond met de heer S.S. De door hen aangegane wettelijke samenwoning dateert immers van 7 juli 2011 en uit de overige documenten blijkt evenmin dat verzoeker en de heer S.S. eerder samenwoonden. Waar verzoeker stelt dat zij voordien feitelijk samenwoonden wordt dit niet gestaafd met concrete stukken. Immers, de briefwisseling gericht aan het gemeenschappelijk adres waarnaar verzoeker verwijst, is van 24 juni 2011 en ook de aangetekende schrijvens van 8 juli 2011, 25 juli 2011 en 4 augustus 2011 zijn van te recente datum om het bewijs te kunnen leveren van een samenwoning sinds 12 augustus 2010.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker ook geen stukken heeft aangebracht waaruit onbetwistbaar kan blijken dat zij elkaar minstens twee jaar kennen. De meeste documenten die hun relatie zouden kunnen bewijzen dateren immers van enkele maanden voorafgaand aan de aanvraag, of zijn loutere getuigenverklaringen of niet-gedateerde foto's. Waar verzoeker documenten aanbrengt van verschillende instanties en verenigingen (zoals het attest van Samu Social van 4 februari 2010), wijst de Raad erop dat dit enkel een bewijs vormt van duurzaam verblijf in België doch niet van het bestaan van een duurzame relatie.

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift nieuwe stukken aanbrengt, wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de nieuwe documenten die verzoeker nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde nieuwe stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat hij niet afdoende heeft aangetoond dat hij en zijn partner minstens één jaar voor de aanvraag samenwoonden of dat zij elkaar minstens twee jaar kennen en het bewijs hebben geleverd dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringplicht juncto artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt het volgende:

“TWEEDE MIDDEL: Motiveringsplicht juncto artikel 8 EVRM Aangezien de bestreden beslissing het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt juncto artikel 8 EVRM ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte. Dat verzoeker immers uitgebreid en gedetailleerd zijn relatie met Dhr. S. S. {...} aantoonde. Dat de bestreden beslissing slechts zeer beperkt antwoord op het verzoek van verzoeker, en bij gevolg deze beslissing onvoldoende motiveert. Dat verzoeker en zijn partner gedurende meer dan een jaar een relatie met elkaar hebben. Dat zij eerst in Schaarbeek samen hebben gewoond. Hun wettelijke samenwoning dateert reeds van 07.07.2011. Dat hun adres thans gewijzigd is en zij wonen te Diest. Dat de vereiste stukken van de burgerlijke stand worden bijgebracht en het geheel

aantonen. Dat zij bovendien reeds voordien feitelijk samenwonen. Dat hiervoor verwezen kan worden naar de uitgebreide hoeveelheid foto's die worden bijgebracht evenals verklaringen van derden. Dat ook hun briefwisseling aan het gemeenschappelijk adres gericht werd. 4 Dat deze documenten op zich inderdaad onvoldoende bewijskracht hebben, doch deze in het geheel de omstandigheden dienen worden beoordeeld. Dat er thans geen ernstige twijfel meer kan zijn over de echtheid en oprechtheid van de relatie van verzoeker met Dhr. S. S. {...}. Dat zoals gezegd verzoeker en zijn partner thans zijn gaan inwonen bij de moeder van Dhr. S. S. {...}, alwaar verzoeker dus ook staat ingeschreven. Aangezien het relationeel samenleven in deze niet betwist wordt noch kan. Dat de stukken ter zake onmiskenbaar zijn, dat er sprake is van een gezinscel. Dat artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens betreft het recht op gezinsleven. Dat het begrip gezin in de zin van artikel 8 EVRM zich niet enkel beperkt tot relaties die op het huwelijk gebaseerd zijn en kan andere feitelijke "familiale" banden omvatten wanneer partijen samenwonen buiten het huwelijk (Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev. Trim. dr. fam., 2001, 128). Er is dus onmiskenbaar sprake van een "familiale cel". Hij werd ook opgevangen in het gezin van zijn partner Dhr. S. S. {...}. Dat de bestreden beslissing inderdaad werd voorzien door de wet en een legitieme doelstelling heeft maar dat dient opgemerkt dat deze niet nodig is in een democratische samenleving (zie Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev. Trim. dr. fam., 2001, 128). Dat de bestreden beslissing derhalve ook haar beoordelingsmarge heeft overschreden en de rechten van verzoeker heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM. Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht. Dat dienaangaande niet werd gemotiveerd. Dat derhalve dient aanvaard dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald. Dat het familieleven in deze niet betwist wordt noch kan, men neemt er geen standpunt over in. Dat in deze derhalve een belangenafweging vereist is, maar deze duidelijk niet heeft gemaakt. Dat de verwijdering van het Belgisch grondgebied een inmenging inhoudt in het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Dat partijen immers ontegensprekelijk een relatie hebben en samenwonen. Dat in de inventaris niet alleen persoonlijke stukken zal terugvinden die dit ondersteunen, maar ook emailberichten van Dhr. S. S. {...} die verzoeker helpt en steunt om zijn paspoort in orde te krijgen. Dat bovendien het leven van verzoeker in zijn geheel in België gevestigd is. Dat verzoeker sedert enkele maanden interim werk doet. Dat hij verschillende opleidingen bij de VDAB heeft gevolgd en een taalcursus Nederlands heeft afgelegd. Dat hij bovendien geen banden meer heeft met zijn geboortestad, maar al zijn familiale, sociale en ook economische belangen in België gevestigd zijn. Dat hij immers reeds van zijn 11e7 jaar in België woont, zodat ook zijn vrienden- en kennissenkring in België werd uitgebouwd. Dat het erkennen van zijn hoedanigheid van gezinslid volledig in de lijn ligt met dit alles. Dat de bestreden beslissing aldus een disproportionele inmenging in het privéleven van verzoeker behelst. Dat de rechtspraak van het Europees Hof Voor de Rechten van de Mens richtinggevend is, stellende dat de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf. Dat deze tweede paragraaf zeer strikt dient geïnterpreteerd. Dat bij de afweging van de particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen (Arrest H.v.J. 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; Arrest H. v. J. 8 april 1976, zaak 48/75). Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonde dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier (R.v.St. nr. 100.587, 7 november 2001, <http://www.raadvst-consetat.be> (5 juli 2002); Rev. dr. étr. 2001, afi. 116, 704). Het komt toe aan de overheid om aan te tonen dat zij de zorg heeft gehad om een juist evenwicht na te streven tussen het beoogde doel en de ernst van de aantasting van het recht op de eerbied van het privé- en gezinsleven van de verzoeker (R.v.St. nr. 78.711, 11 februari 1999, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1999, 40; T. Vreemd. 1998, 323). Dat in casu men deze individuele toetsing niet maakt noch gaat men over tot een belangenafweging, het betreft een loutere toepassing van de wet. Dat immers wel erkend wordt dat verzoeker een duurzaam verblijf heeft op het Belgisch grondgebied. Dat ook de bijgebrachte brieven en foto's aantonen dat hij een relatie heeft met Dhr. S. S. {...}. Dat de vordering desondanks werd afgewezen. 6 Dat dergelijke beslissing bezwaarlijk als proportioneel kan worden beschouwd. Dat in casu er immers geen sprake is van enige belangenafweging laat staan dat in casu men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid EVRM. Dat derhalve door de niet vermelding noch motivering dienaangaande de bestreden beslissing manifest de hoger aangehaalde artikelen schendt. Dat de bestreden beslissing derhalve over geen enkele feitelijke grondslag beschikt teneinde deze

motivering te dragen. Dat derhalve reeds louter en alleenlijk op dit punt de bestreden beslissing faalt naar feite en dus in rechte.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift effectief een gezinsleven te hebben met zijn Belgische partner en verwijst naar de reeds neergelegde bewijsstukken. Hij stelt hier reeds lang te verblijven en geen banden meer te hebben met zijn herkomstland

2.2.3 Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu kan niet worden uitgesloten dat er sprake kan zijn van een gezinsleven van verzoeker in België.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding echter geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er

geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker geeft geen enkele verduidelijking waarom hij zijn gezinsleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst. De omstandigheid dat hij daar geen banden meer heeft, brengt niet met zich mee dat het voor hem en zijn partner onmogelijk zou zijn om het gezinsleven daar verder te zetten. Een schending van artikel 8 van het EVRM is in de gegeven omstandigheden niet aangetoond.

Waar verzoeker met de bewoordingen "*in casu er immers geen sprake is van enige belangenafweging*", van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM juncto het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt als volgt:

"3. DERDE MIDDEL : het recht op en gezinsleven van artikel 8 E.V.R.M. juncto het redelijkheidsbeinsel als beginsel van behoorlijk bestuur Aangezien in casu het duidelijk is dat er rekening dient gehouden met artikel het recht op gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM en dat de uitvaardiging van het bevel tot het verlaten van het grondgebied dient beschouwd te worden als een inbreuk er op. Dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de bovenvermelde wet van 15 december 1980 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze genomen heeft zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (RvST, X, nr. 110.071, 6 september 2002, RVST X, nr. 132.170 21juni 2004) Dat het in onderhavig geschil het DVZ de vaststaande elementen erkent, doch deze niet in aanmerking heeft genomen bij zijn beslissing. De raad voor Vreemdelingen betwisting is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De raad is in de uitoefening van haar wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvST, nr. 101.624 7 december 2001 aangehaald door Raad voor Vreemdelingenbetwisting, 22 oktober 2007 nr. 2851 in de zaak 1345 Iulde kamer). De raad oordeelde daar dat het kennelijk onredelijk is om zonder te beschikken over gegevens die er op wijzen dat er geen minimum aan relatie bestaat een aanvraag af te wijzen zonder welbepaalde inlichtingen 7 Dat in casu men ter zake zelfs geen enkele motivering wijdt en de inbreuk dus manifest onredelijk voorkomt."

2.3.2. Verzoekers betoog komt in essentie neer op hetgeen hij reeds heeft uiteengezet in het tweede middel. De Raad verwijst dan ook naar zijn bespreking daarvan.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu zoals uit de bespreking hoger blijkt niet het geval is.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“4. VIERDE MIDDEL: schending van artikel 3 E.V.R.M.: Aangezien ten vierde schending van artikel 3 EVRM wordt ingeroepen. Dat namelijk de Europese Rechtspraak in die zin is geëvolueerd dat in dergelijke omstandigheden de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten dat de uitzetting een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM (verbod van foltering en onmenselijke behandeling en/of vernederende behandeling). Dat de feitelijke context aantoont dat dit in casu als dusdanig is. Dat het reeds werd aangehaald dat verzoeker een homoseksuele relatie heeft met Dhr. S. S. {...}. Dat dergelijke relaties nog steeds niet aanvaard worden in zijn geboorteland. Dat de wetgeving dit als een misdrijf beschouwd. Wanneer verzoeker zou terugkeren, zou dit aldus aanleiding kunnen geven tot vervolging. Wanneer men deze politieke houding in samenhang bekijkt met de band die verzoeker thans reeds jaren heeft opgebouwd in België, kan er zonder enige twijfel worden gesteld dat de wijze waarom men deze familiale cel miskent en er zonder enige motivering op bruuske wijze een inbreuk op pleegt, ronduit een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt. Dat verzoeker immers sedert zijn 17 jaar in België verblijft. Dat de duurzaamheid hiervan bovendien wordt erkend. Dat ook van de relatie van verzoeker met Dhr. S. S. {...} voldoende bewijzen voorliggen. Zo staan zij ook samen ingeschreven zoals blijkt uit het attest van woonst van de stad Diest. Dat niet alleen het familiale leven van verzoeker, maar daarnaast ook zijn sociale en economische leven in België gesitueerd is. Dat de Europese Rechtspraak duidelijk is (EHRM, Djeroud t. Frankrijk, 23 januari 1991, Pubi. Hof Reeks A, nr. 191 -A; EHRM, Moustaquim t. België, 18 Februari 1991, Pubi. Hof Reeks A, 193; EHRM, Beidjoudi t. Frankrijk, 26 maart 1992, Pubi. Hof reeks A, nr. 258-C; EHRM, Nasri t. Frankrijk, 13 juli 1995, Pubi. Hof nr. 320-B); Dat dit des te meer geldt gezien de concrete omstandigheden eigen aan de zaak. Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vreedstijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCann/Verenigd Koninkrijk) Pubi. Eur. Court HR.R., 1996, Serie A, nr. 324). 8 Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88). Wanneer uitlevering kan leiden tot foltering of onmenselijke behandeling dan kan artikel 3 E.V.R.M. worden geschonden (Hof Mensenrechten, 15 november 1996, (Chahal/Verenigd Koninkrijk), Liga. 1997, all. 1-4, 15). Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.4.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht,

rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Het komt aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst.

2.4.3. Verzoeker betoogt dat hij zal vervolgd worden omwille van zijn homoseksuele relatie met zijn Belgische partner. Verder wijst hij op zijn jarenlange verblijf in België.

2.4.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verschillende keren asiel heeft aangevraagd in België waarbij deze aanvragen telkens verworpen werden. Verzoeker betoogt thans dat zijn homoseksuele relatie aanleiding zal geven tot een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM bij terugkeer naar zijn land van herkomst, doch legt dienaangaande geen enkel begin van bewijs voor. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Verzoeker toont evenmin aan dat het gegeven dat hij het Belgische grondgebied dient te verlaten omdat hij niet voldaan heeft aan de wettelijke bepalingen inzake verblijf, een behandeling uitmaakt die strijdig is met artikel 3 EVRM, louter en alleen omdat hij jarenlang in België verbleven zou hebben. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven wanneer hij voldoet aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER